

— Но къде е имането, на кое мѣсто е? — попита я той.

— Имането е голѣмо, но то е прѣснато по цѣлото мѣсто. Копай дълбоко, ще го намѣриш!

Тогава стариятъ човѣкъ я загледа въ очитѣ и запита:

— Коя си ти?

— Не ме ли познаваш?

Той трепна, протегна рѣще къмъ нея, падна на колѣне и прошепна:

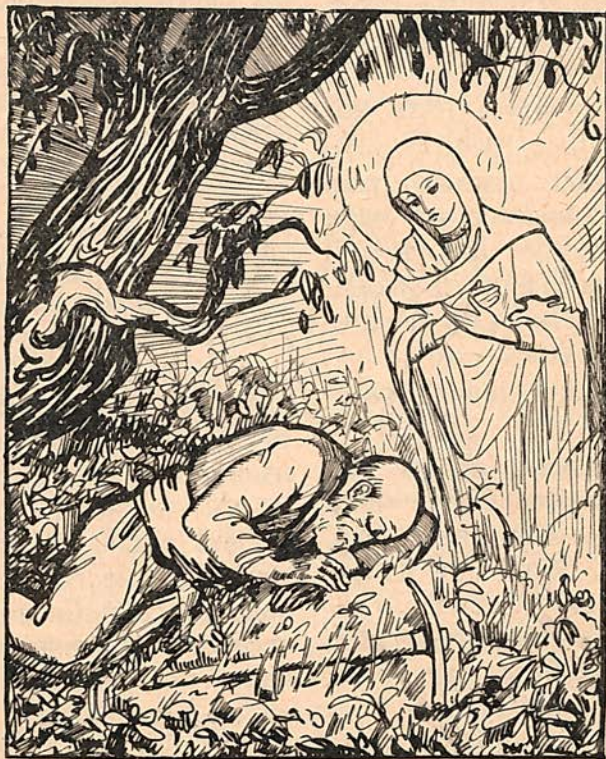
— Ти ли си, Света Богородице?

Но въ тая минута жената полека отмина.

Стариятъ човѣкъ се събуди. Скочи на крака, огледа мѣстото си. На душата му стана леко и хубаво, ржката му се вдигна на челото, свиха се прѣститѣ и устнитѣ му почнаха да мѣлвятъ една тиха молитва.

На другия день, още когато блѣстѣщеросапотревата, стариятъ човѣкъ взе една здрава лопата и започна да копае; посади лозе.

Минаваха дни, лозитѣ растѣха. Той никога не слѣзе въ селото — спѣше въ колибата си, подъ кандилото и иконата. И му се струваше, че всѣка сутринь

Ас. Василевъ